

Un entusiasme molt necessari

NÚRIA VALLS

DIR. GRAL. DE COMUNICACIÓ I RELACIONS DE FUNDESPLAI

“**E**ntusiasme sospitós”. Aquest és el títol de l'article que Carles Capdevila va escriure a la contraportada del diari *Avui* el 30 de maig del 2007. El trobareu en moltes webs i blogs. L'article parlava de la figura dels monitors i monitores d'esplais i caus. Han passat 10 anys i us puc ben assegurar que en el món de l'educació en el lleure no només es recorda i es té molt present aquell escrit, sinó que fins i tot s'utilitza en les formacions de nous educadors i se'n lliuren còpies a les famílies que apunten, per primer cop, el seu fill o filla a un esplai.

El mateix Carles Capdevila havia explicat moltes vegades l'allau de trucades, correus electrònics i cartes d'agraïment que va rebre arran d'aquell article. I no és d'estranyar, perquè amb “Entusiasme sospitós” Capdevila va posar el focus en un col·lectiu de joves, molt nombrosos al nostre país, del qual els mitjans de comunicació normalment no parlen. A més, l'article era un gran elogi de la figura dels monitors com a veritables agents educatius, i en destacava valors com la seva passió, iniciativa, utopia i felicitat. I tot plegat explicat amb humor. Bé, més que humor, amb una fina ironia que començava amb el títol mateix i que li permetia fugir de clics, situar alguns dels problemes del sector o concloure amb un al·legat al poder transformador de l'educació en el lleure. “Són tota una anomalia en ambients derrotistes i les societats decadents. Algú els hauria d'aturar abans que se'ls acudeixi canviar el món de veritat”, escrivia al final del text.

“Entusiasme sospitós” no va ser un article aïllat. Carles Capdevila sempre va ajudar a difondre i a promoure el món dels esplais i els caus com una part important de la seva passió global per l'educació i la criança dels infants i els joves. Ho va fer amb els seus escrits i conferències, a través de la ràdio i la televisió. I, sempre que va poder, impulsant la creació d'espais específics en els mitjans de comunicació dedicats a l'educació, com el suplement *Criatures*. O innovant amb iniciatives com la d'afavorir

Reivindicació

“És qui millor ha representat els monitors de manera planera, intel·ligent i amb humor”

la participació de nens i nenes, que els darrers anys, amb motiu del 20 de novembre, Dia Internacional dels Drets dels Infants, han acompanyat totes les informacions del diari ARA amb les seves il·lustracions.

Aquests són només alguns exemples de l'aportació de Carles Capdevila a favor de l'educació en general i dels esplais i els caus en concret. Una aportació que va fer fins al final. Fa pocs dies ell mateix encara feia una crida per rebre missatges de veu a través del WhatsApp, per fer un capítol dedicat als monitors d'esplai, dins la sèrie que ell presentava sobre persones que ajuden persones a RACI, en el programa *Islàndia*, d'Albert Om.

El millor ambaixador dels monitors

La mort li va arribar un dia abans. Però l'espai es va emetre abans d'ahir, recollint el testimoni de monitores i monitors emocionats que van retre homenatge al seu millor ambaixador. El Carles és qui ha representat millor els monitors (i també els mestres, infermeres, pares i mares...) d'una manera planera, intel·ligent, amb humor i entusiasme. Un entusiasme que, amb la seva mort, trobarem a faltar. Un entusiasme molt necessari. ■

La vida que ensenyas

JAUME CELA
ESCRIPTOR, PEDAGOG I MESTRE

Carles, jugo amb el títol del teu llibre *La vida que aprenc* per encapçalar l'article, per parlar de la vida que ens has ensenyat, perquè saps prou bé que no ensenyem allò que sabem sinó allò que som.

I com eres tu? Què ens has pogut ensenyar? Doncs el testimoni d'un home bo i, per tant, d'un bon mestre, perquè si els que ens dediquem a educar no mirem de ser bona gent no serem mai bons mestres. Belleza i bondat. Veritat i bondat. Són parelles que han fet pensar filòsofs i poetes. Ben a prop, a la distància de les abraçades que t'agradava fer i rebre, vull unir educació i bondat. Si no les tenim totes dues, hi ha alguna cosa que no funciona prou bé.

És difícil, ja ho sé, ser bona gent en un món com el que tenim, però tu ens regalaves a vessar la sensibilitat de mostrar-nos que a la vida encara hi ha bondat que es manifesta en paraules i en gestos, tots petits. Els petons de la mare que

curen, l'acompanyament dels més fràgils, la generositat del jovent que es dedica al voluntariat, les persones que netegen les habitacions dels hospitals, el personal mèdic que ens atén... i la feina dels que ens dediquem al món de l'escola, aquells que tu en deies mestres artesans, ciència i art ben units. Gent que treballem en aquesta institució massa seriosa i transcendent que vas omplir de bon humor, que vas saber llegir com només ho saben fer els savis.

El teu mestratge, un compromís

Abans d'ahir vaig anar a Castelldefels a parlar d'educació. Després, mestres i famílies vam anar a prendre alguna cosa. Vam parlar de tu. Saps, Carles, hi ha hagut poques ocasions, aquelles de qui recitem els versos sense saber de qui són. Tu has estat un periodista popular. La gent t'estima, la gent pot arribar a fer una llarga estona de cua per tenir un llibre teu signat i fer-se una fotografia, i en aquestes ocasions jo et mirava i veia com escoltaves què t'explicaven a vegades amb les mans agafades, allò del gest petit, i com als rostres de les

persones que et demanaven la dedicatòria hi veia la mateixa il·lusió, la mateixa passió que tu reclamaves als mestres per exercir la nostra feina amb sentit.

Has deixat molts deixebles que et reconeixem com un dels nostres mestres, perquè el mestre no és qui vol ser-ho sinó aquell que el deixeble reconeix i estima i per qui se sent estimat. Som una bona colla els que ens sentim estimats per tu. Estimats i exigits, perquè el teu mestratge és un compromís, un no estar de tornada de res.

Tinc el costum, Carles, de parlar amb els meus morts, amb aquells que al final de tot t'adones que el que sobreviu és l'amor que has compartit. Perdona, doncs, perquè et continuaré donant la tabarra. T'aconsellaré pel·lícules, t'explicaré anècdotes i tu respondràs a les meves necessitats com ho has fet des del dia que la meua vida es va trobar amb la teva.

La culpa de tot plegat és teva, Carles, perquè t'has fet necessari. Sovint t'evocaré com es fan presents les meravelles del món, com el somriure de les criatures que ens esperen confiades. Et portem ben endins. Sobre tot, el teu somriure. ■